

Crònica de cine Caché (Escondido)

Martí Martorell

El novè llargmetratge del director austríac Michael Haneke pot semblar "massa" convencional respecte de les altres propostes que ha presentat aquest autor fins aleshores. No obstant això, una segona lectura en biaix ofereix a l'espectador un dels discursos més incisius i crítics del poder de les imatges i de la necessitat d'amagar secrets.

Abans he remarcat el convencionalisme de *Caché* en relació amb la resta de filmografia de Haneke perquè ara no cerca fer un discurs sobre la violència mitjançant la tècnica del fora de camp —en el cas de *Funny Games*— o sobre la impossibilitat de sentir-se humà si no es a través del dolor —com tan bé mostra a *La Pianiste* en una escena que insinua un acte masoquista en grau superlatiu—, sinó que, simplement, vol remoure la consciència de la classe social burgesa ben establerta, per la qual cosa sembla que el camí triat és l'esquema clàssic de 'presentació, nus i desenllaç', però podem estar ben segurs que realment és aquesta l'estructura real de la pel·lícula?

Ja des dels primers minuts, Haneke fa que l'espectador es qüestioni si allò que mostra a la pantalla és real o simple reproducció d'un vídeo. Com? Tots els títols de crèdits inicials surten impressionats sobre la vista general d'una casa, però, després de mig minut o més que ja no en surt cap, es veu que aquest paisatge no és directament el que capta la càmera, sinó el vídeo que observen amb incredulitat els dos protagonistes, perquè algú els ha deixat a la porta de l'entrada una cinta que conté gravades les entrades i sortides

que fan durant el dia? I, clar, en aquest punt, la situació de l'espectador de saber si contempla o no la realitat no queda gens clara.

A l'estil dels protagonistes de Claude Chabrol, el matrimoni que centra la història de *Caché* és una parella burgesa que viu en una casa de luxe, tot i que, en aquest cas, són uns intel·lectuals que treballen en el món televisiu (George, Daniel Auteuil) i editorial (Anne, Juliette Binoche). Sembla que no tenen problemes fins que un desconegut els fa arribar les cintes ja esmentades i que, a poc a poc, condueixen a un fet passat de George que ha volgut callar durant dècades, fins al punt que Anne tampoc no en sap res. Aquest fet obre una crisi matrimonial i, sobretot, fa que els pretesos ideals de no discriminació dels altres per motius de raça o classe social que en principi representen George i Anne siguin qüestionats immediatament.

Finalment, el gran encert de Haneke és oferir un final obert en què l'espectador ha de tancar-lo segons les pistes que ha vist abans, però, sigui quina sigui la conclusió a què arribi, la inquietud sempre hi serà present.

Una crítica: és una llàstima que només s'hagi projectat aquesta pel·lícula en tan sols una sala de Mallorca en versió espanyola, perquè el doblatge és tan nefast que fàcilment aconseguïu desconnectar el públic, especialment quan parla el fill de dotze anys del matrimoni, perquè la veu de l'actor que el dobla és la d'un jove que en voreja la vintena. La resta d'actors no hi fan gaire enfora. ■

